

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814202059
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8814202059.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ X. F., K.. XX.XX.XXXX, O. XXX XX B. K. I., právne zastúpenému JAKUBIS & PARTNERS s. r. o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 990 365, 2/ F. O., K.. XX.XX.XXXX, O. I. XXXX/X, XXX XX W., 3/ X.K. O., K.. XX.XX.XXXX, O. J. XXXX/XX, XXX XX B. K. I., 4/ W. O., K.. XX.XX.XXXX, O. J.. K. XXX/XX, XXX XX Š., 5/ X. Y.H., K.. XX.XX.XXXX, O. G. XXX, XXX XX G., (za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaných 1/ Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Lehnice 725, 930 37 Lehnice, IČO: 42264154, 2/ VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 79/7, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42362962, právne zastúpeného JAKUBIS & PARTNERS s. r. o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 990 365,) o zaplatenie 4.398,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 3C/25/2014-160 zo 7. októbra 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 3C/25/2014-173 zo 7. októbra 2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením, č. k. 3C/25/2014-173 zo 7. októbra 2020.
- II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Vranov nad Topľou 12. marca 2014 domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal žalovaného v 1. rade, (právneho predchodcu žalovaných v 2. až vo 4. rade) X. O. ako žalovaného v 2. rade a X. Y.Č. (žalovaného v 5. rade) ako žalovaného v 3. rade zaplatiť mu 4.398,- eur s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21. marca 2010 do 25. februára 2013 vo výške 408,64 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 4.398,- eur od 26. februára 2013 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu odôvodnil tým, že 13. decembra 2012 uzatvoril so W. W., U.. W. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou naňho postupca postúpil pohľadávku voči žalovaným. Jeho právna predchodkyňa ako veriteľka a žalovaný v 1. rade ako dlžník 10. mája 2004 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o splátkovom úvere“), na základe ktorej jeho právna predchodkyňa poskytla žalovanému v 1. rade peňažné prostriedky. V ten istý deň uzatvorili právna predchodkyňa žalobcu a žalovaný v 2. rade X.K. O. ako ručiteľ a rovnako právna predchodkyňa žalobcu a žalovaný v 3. rade X. Y.Š. ako ručiteľ dohody o ručení. Má za to, že zmluva o splátkovom úvere obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“).

Ku dňu postúpenia bola postupovaná pohľadávka vo výške 6.529,21 eur a pozostávala z istiny vo výške 5.455,35 eur, úroku vo výške 650,78 eur, úroku z omeškania vo výške 378,23 eur a ostatného príslušenstva vo výške 44,85 eur. V tomto konaní si neuplatňuje ostatné príslušenstvo vo výške 44,85 eur a úroky z omeškania vo výške 378,23 eur. Jeho právna predchodkyňa poskytla na základe zmluvy o splátkovom úvere žalovanému v 1. rade úver vo výške 6.638,78 eur, ktorý sa žalovaný v 1. rade zaviazal splatiť v mesačných splátkach po 87,96 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci. V tomto konaní si uplatňuje sumu rovnajúcu sa päťdesiatim splátkam úveru splatným v období od 20. marca 2010 do 20. apríla 2014 v celkovej výške 4.398,- eur. Tieto splátky sa stali splatnými 25. februára 2013, keď vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ostatné splátky úveru si v tomto konaní neuplatňuje. Zároveň si však v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne a pri splátkach, ktorých splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, počnúc týmto dňom. Žalovaný v 1. rade mu odo dňa postúpenia pohľadávky do dňa podania návrhu na vydanie platobného rozkazu neuhradil žiadnu sumu.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie proti žalovaným dedičom po nebohom žalovanom v 2. rade X. O., K.. XX.XX.XXXX, G.. XX.XX.XXXX, a to F. O., Y.. O., K.. XX.XX.XXXX, X. O., K.. XX.XX.XXXX a W. O., K.. XX.XX.XXXX, zamietol žalobu v celom rozsahu a priznal žalovanému v 1. rade X. F.L. a žalovanému v 3. rade X. Y., ako aj vedľajším účastníkom na strane žalovaných Občianskemu združeniu slovenských spotrebiteľov AZ, Námestie Josipa Andriča, Chorvátsky Grob, ako aj Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Dobrovičova 13, Bratislava trovy konania v celom rozsahu, o ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 2 v znení účinnom do 31. marca 2015, § 53 ods. 2, ods. 3, ods. 4 písm. b), ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1 druhá veta, § 111, § 517 ods. 1, ods. 2, § 524, § 558 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného do 10. júna 2010, § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. b), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, § 20 ods. 1, ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom od 11. júna 2010.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že právna predchodkyňa žalobcu W. W., U.. W., ako veriteľka a žalovaný v 1. rade ako dlžník 10. mája 2004 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere. Podľa článku I. tejto zmluvy predmetom tejto zmluvy o úvere je poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve. Žalovanému v 1. rade bol poskytnutý úver vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur), pričom ročná úroková sadzba predstavovala 9,30 %, poplatok za poskytnutie úveru bol v sadzbe 2 % z výšky úveru a bol splatný pri podpise zmluvy, poplatok za správu úveru bol vo výške 40,- Sk (1,33 eur), mesačné splátky boli vo výške 2.650,- Sk (87,96 eur) a boli splatné k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola 20. júna 2004 a konečná splatnosť úveru bola 20. apríla 2014. Úroky boli splatné v posledný deň kalendárneho mesiaca, úrok z omeškania bol vo výške dvojnásobku úrokovej sadzby a ako účel poskytnutia úveru bola uvedená modernizácia bytu. Podľa článku II. body 1. až 4. zmluvy o splátkovom úvere veriteľ sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi úver po splnení podmienok uvedených v zmluve, a to takým spôsobom, že úver pripíše v prospech dlžníka uvedeného v základných podmienkach zmluvy. Úver sa považuje za poskytnutý dňom pripísania úveru na účet dlžníka uvedeného v základných podmienkach. Dlžník je povinný splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase, v stanovenom čase platiť úroky, poplatky dohodnuté v tejto zmluve, ďalšie poplatky a náklady spojené s úverom a dodržiavať dohodnuté podmienky. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že splatné úroky a splatné poplatky sa dňom ich splatnosti uvedenej v základných podmienkach zmluvy pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou. Podľa článku III. body 1. až 8. zmluvy o splátkovom úvere pohľadávku veriteľa z poskytnutého úveru tvorí istina, úroky, úroky z omeškania a všetky poplatky a náklady veriteľa spojené s úverom. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že splátky pohľadávky z úveru realizuje dlžník spôsobom uvedeným v základných podmienkach zmluvy. Dlžník

sa zaväzuje splácať úver mesačnými splátkami, v periodicite a k termínu dohodnutému v základných podmienkach zmluvy. Dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi v zmysle § 499 Obchodného zákonníka poplatok za poskytnutie úveru vo výške dohodnutej v základných podmienkach zmluvy. Poplatok za poskytnutie úveru je splatný pri podpise zmluvy. Dlžník je povinný v prípade omeškania so splácaním pohľadávky veriteľa platiť úrok z omeškania vo výške dohodnutej v základných podmienkach zmluvy. Dlžník súhlasí, že z došlých súm veriteľ najskôr uhradí splatné poplatky a náklady súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky a istinu. Výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky z úveru. Podľa článku V. Záverečných ustanovení zmluvy o splátkovom úvere všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v tejto zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami VOP, ktoré sú súčasťou zmluvy, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpísania obidvoma zmluvnými stranami. Súčasťou zmluvy o splátkovom úvere boli aj dohody o ručení uzatvorené medzi právnou predchodkyňou žalobcu a X. O. a právnou predchodkyňou žalobcu a X. Y. 10. mája 2004. V zmysle týchto dohôd ručiteľa brali na vedomie, že veriteľka a žalovaný v 1. rade ako dlžník 10. mája 2004 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému v 1. rade poskytnutý úver vo výške 200.000,- Sk. Podľa článku II. týchto dohôd ručiteľ týmto vyhlasuje, že podľa ustanovenia § 303 a nasl. Obchodného zákonníka uspokojí nasledovné pohľadávky veriteľa: a) pohľadávka, ktorá vznikla z úverovej zmluvy v znení jej neskorších zmien, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver a ktorú tvorí istina vo výške 200.000,- Sk, úroky, úroky z omeškania a všetky poplatky a náklady spojené s úverovou zmluvou, alebo b) pohľadávka a jej príslušenstvo, ktorá vznikne v dôsledku odstúpenia od úverovej zmluvy alebo v dôsledku jej výpovede, alebo, c) pohľadávka na uhradenie nákladov podľa úverovej zmluvy, tejto dohody a všetkých ostatných zmlúv uzavretých medzi veriteľom a dlžníkom, alebo vypovedaním, alebo d) pohľadávka a jej príslušenstvo, ktorý vznikne v dôsledku zániku úverovej zmluvy iným spôsobom ako splnením, odstúpením alebo vypovedaním, alebo e) pohľadávka a jej príslušenstvo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá vznikne, resp. vznikla v dôsledku plnenia veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo f) pohľadávka a jej príslušenstvo, ktoré vzniknú na základe zmeny právneho vzťahu založeného úverovou zmluvou, alebo nahradením záväzku vyplývajúceho z úverovej zmluvy novým záväzkom, a to v prípade, ak dlžník neuhradí veriteľovi pohľadávku riadne a včas. Ručiteľ sa neodvolateľne a bezpodmienečne zaväzuje, že uhradí pohľadávku veriteľovi, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkovi. Zmluvné strany sa dohodli na vylúčení ustanovenia § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka. V zmysle záverečných ustanovení ručiteľ vyhlasuje, že si je vedomý všetkých právnych dôsledkov súvisiacich s touto dohodou a zároveň týmto potvrdzuje, že obsah a rozsah záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy a zo VOP veriteľa, za ktoré sa zaručuje, je mu známy, vrátane práv a povinností, ktoré z tohto ručenia vyplývajú. Ďalej sa účastníci dohodli, že právne vzťahy vzniknuté z tejto dohody sa budú riešiť príslušnými ustanoveniami VOP, ktoré sú súčasťou tejto dohody, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v uvedenom poradí. Dohoda nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu obidvomi účastníkmi dohody. Záväzok ručiteľa vyplývajúci z tejto dohody zaniká až úplným zaplatením pohľadávky. Podľa článku 7. bod 7.2.4 Všeobecných obchodných podmienok banka poskytne splátkový úver, t. j. peňažné prostriedky do výšky určenej v zmluve o úvere a po splnení podmienok uvedených v zmluve o úvere, a to takým spôsobom, že pripíše peňažné prostriedky v prospech účtu klienta uvedeného v základných podmienkach zmluvy o úvere. Vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov a úrokov sa uskutoční formou splátok klienta. Podľa článku 7. body 7.3.2 a 7.3.3 Všeobecných obchodných podmienok pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasti a príslušenstva spláca klient pravidelnými splátkami, periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy o úvere. Splátka je uhradená včas, ak je pripísaná na účet banky najneskôr v deň splatnosti splátky a banka má možnosť s poukázanou sumou nakladať. Podľa článku 7. bod 7.4.2 Všeobecných obchodných podmienok úver sa úročí denne odo dňa poskytnutia úveru (vrátane) do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru. Klient je povinný zaplatiť banke úroky z úveru v posledný deň každého úrokového obdobia, t. j. časového obdobia dohodnutého v zmluve o úvere, resp. spôsobom v nej dohodnutým, počas ktorého sú bankou účtované úroky, na konci ktorého sú úroky splatné a po ktorom môže nasledovať ďalšie úrokové obdobie. Podľa článku 7. bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok, ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo ak je klient v omeškani so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti, b) vypovedať

zmluvu o úvere, alebo od nej odstúpiť. Účinnosť výpovede banky nastáva okamžite, bez výpovednej lehoty, dňom doručenia klientovi. Odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká záväzok klienta splatiť pohľadávku banky vrátane jej príslušenstva. Právna predchodkyňa žalobcu ako postupca a žalobca ako postupník 13. decembra 2012 uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE, ktorou bola postúpená pohľadávka postupcu voči žalovanému v 1. rade na postupníka. Ako prílohu návrhu na vydanie platobného rozkazu žalobca doručil súdu list označený ako Oznámenie o postúpení pohľadávky, ktorý bol adresovaný žalovanému v 1. rade, avšak bez potvrdenia o jeho doručovaní, prípadne doručení. Právny zástupca žalobcu listami z 13. februára 2014 označenými ako Pokus o zmier oznámil dlžníkovi a ručiteľom, že bol žalobcom splnomocnený na všetky právne úkony potrebné k vymáhaniu pohľadávky voči nim ako dlžníkom. Zároveň boli dlžník a ručiteľia týmito listami vyzvaní, aby si splnili svoju povinnosť najneskôr do 28. februára 2014 a uhradili dlžnú čiastku na účet a boli oboznámení s tým, že ak svoj záväzok voči žalobcovi neuhradia, bude právny zástupca žalobcu nútený pristúpiť k uplatneniu predmetnej pohľadávky na príslušnom súde spolu s úrokmi z omeškania, trovami súdneho konania, trovami právneho zastúpenia a v prípade exekučného vymáhania dlžnej sumy aj trovami exekúcie, čím im vzniknú zbytočné náklady. Súd rozhodol o návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu platobným rozkazom, č. k. 7Ro/87/2014-37 z 31. marca 2014, ktorým uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu sumu 4.398,- eur s príslušenstvom a uhradiť trovy konania. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v 3. rade (teraz žalovaný v 5. rade) včas odpor, a to z dôvodu, že jeho ručiteľský záväzok bol založený na spáchaní trestného činu úverového podvodu, ktorého sa mala dopustiť zatiaľ nestotožnená osoba, ktorá k žiadosti o poskytnutie úveru doložila okrem iného doklady o jeho pracovnom pomere a príjme napriek tomu, že v tomto období bol nezamestnaný, pričom o predložení týchto dokladov nemal vedomosť. Pre podozrenie zo spáchania trestného činu v súvislosti s poskytnutým úverom a peňažným nárokom uplatneným na tomto súde 3. apríla 2014 podal trestné oznámenie, ktorým sa zaoberá Okresné riaditeľstvo Policajného zboru B. K. I. a na základe ktorého je vedené konanie pod č. p. R.-B.-R.-XXX/XXXX. Súčasne má odôvodnenú pochybnosť, či zmluva o postúpení vznikla platne a pohľadávka bola v tam uvedenej výške. Preto žiada o zamietnutie žaloby voči jeho osobe, alternatívne o zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Súd uznesením, č. k. 3C/25/2014-59 z 25. júna 2014 zrušil platobný rozkaz z dôvodu, že ho nebolo možné doručiť žalovanému v 2. rade (X. O.). X. O. ako žalovaný v 2. rade vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom 25. júna 2014 uviedol, že so žalobou nesúhlasí a že spolu so žalovaným v 3. rade (teraz žalovaný v 5. rade) podali podnet pre podozrenie zo spáchania trestného činu v súvislosti s úverom, ktorého zaplata sa žalobca domáha. Celú vec rieši polícia, preto žiada, aby súd žalobu zamietol. Žalovaný v 3. rade (teraz žalovaný v 5. rade) vo svojej výpovedi na tomto pojednávaní uviedol, že jeho stanovisko je zhodné so stanoviskom žalovaného 2. rade. Spolu so žalovaným 2. rade podali podnet na trestné stíhanie, keďže žalovaný v 1. rade ich podviedol. Podľa jeho vedomostí je žalovaný v 1. rade už aj trestne stíhaný. O trestnom stíhaní upovedomil aj žalobcu. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície z 30. apríla 2014 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku je žalovaný v 1. rade stíhaný ako obvinený za trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Súd uznesením, č. k. 3C/25/2014-91 z 2. júna 2016 zamietol námietku prípustnosti vedľajšieho účastníctva vedľajších účastníkov v 1. a 2. rade a uznesením, č. k. 3C/25/2014-140 z 13. augusta 2020 rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi po žalovanom v 2. rade.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že sa stotožňuje s názorom vedľajšieho účastníka, ako aj s názorom právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, že žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol a že postúpenie pohľadávky na žalobcu sa musí okrem ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka riadiť aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia jasne vyplýva, že banka je oprávnená písomnou zmluvou postúpiť zodpovedajúcu časť pohľadávky jej klientu, ktorý je s platením v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní alebo ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol dobu jeden rok. Zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávku, ktorej splatnosť už nastala, je obsiahnutý v dôvodovej správe k zákonu o bankách, kde sa v osobitnej časti k ustanoveniu § 91 uvádza: „V odseku 7. sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala, práve týmto úkonom stávajú splatnými a až v tom momente môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je. Inak povedané, banka nemôže postúpiť „nebanke“ tzv. „živý úver“, len z pohľadávky z „ukončeného úveru“ a zo „živého úveru“ môže postúpiť

len splatné splátky, ako sa uvádza vyššie. Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o bankách jasne hovorí, že bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Napriek tomu, že v prípade žalobcu ide o nadnárodnú inkasnú spoločnosť, jej aktivity nepodliehajú povoleniam Národnej banky Slovenska, a preto je na mieste obava, že sa zhorší zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Z toho je možné vyvodiť jednoznačný záver, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimitáciou, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala. Keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené ani vyššie uvedené zákonné predpoklady podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo, preto nie je známy obsah takejto výzvy, a ak takáto výzva absentuje, taktiež ide o neplatné postúpenie pohľadávky. Súd má za to, že v danom prípade postúpenie pohľadávky znamenalo obídienie zákona o bankách, keď sa postúpil živý, ešte nesplatený úver na žalobcu. Z neplatného postúpenia pohľadávky nesvedčí žalobcovi právo, ktorého sa domáha žalobou. Závazkový vzťah, ktorý je predmetom konania je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Osobitná regulácia pravidiel pre postúpenie bankovej pohľadávky oproti všeobecnej právnej úprave bola uzákonená z dôvodu, aby sa umožnilo bankám ako krajné opatrenie proti chronickým neplatičom dlhov použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, pretože ak ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), W. W., U.. W. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. V tomto dôsledku je zmluva o postúpení pohľadávok z 24. marca 2017 neplatným právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Pokiaľ teda pôvodná veriteľka postúpila zmluvou z 24. marca 2017 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu, naviac bez predchádzajúcej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, postupovala v rozpore s týmto ustanovením. Pre úplnosť súd dodáva, že žalobca nie je ani subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Spravovaním úveru jednoznačne možno chápať aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Postúpenie pohľadávky je síce bežným právnym úkonom, pokiaľ sa však cesia týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis (lex specialis) dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Postúpiť bankovú pohľadávku zákon umožňuje iba: 1. v tej časti, ktorá je po splatnosti (arg. slovo „v omeškaní so splnením čo len časti záväzku, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto záväzku postúpiť ...“); 2. iba po výzve na splnenie; 3. výzva musí byť písomná; 4. výzva musí byť zo strany banky; 5. omeškanie trvá viac ako 90 dní. Avšak žalobca v konaní nepreukázal najmä existenciu písomnej výzvy (banky) po tom, čo bol žalovaný (klient banky) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním už splatného dlhu. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky tak nebolo v konaní preukázané. Žalobca v tomto konaní nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimitáciou, a to z dôvodu, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, pretože žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené zákonné predpoklady obsiahnuté v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách na postúpenie pohľadávky z

banky na žalobcu (postupníka). Banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. Toto však preukázané žalobcom nebolo.

6. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, keďže z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca nie je v danej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Súd zastavil konanie voči žalovaným v 2. až 4. rade, ktorí boli právnymi nástupcami pôvodného žalovaného v 2. rade, ktorý zomrel 22. októbra 2015, nakoľko žalobca v písomnom podaní doručenom súdu 28. júla 2016 uviedol, že na podanej žalobe voči žalovanému v 2. rade netrvá.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a priznal úspešným žalovaným v 1. a 3. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd o trovách konania pôvodného žalovaného v 2. rade a jeho právnych nástupcov nerozhodoval, lebo pôvodný žalovaný v 2. rade v priebehu konania zomrel a žalobca žiadal nepokračovať v konaní voči nemu, resp. jeho právnym nástupcom, v dôsledku čoho súd konanie zastavil. Čo sa týka nároku na náhradu trov vedľajších účastníkov na strane žalovaných spotrebiteľské združenia vystupovali v zmysle ustanovenia § 93 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) účinného do 30. júna 2016 v procesnom postavení vedľajších účastníkov. Počnúc 1. júlom 2016 spotrebiteľské združenia vystupujú v prebiehajúcich súdnych konaniach v súlade s ustanovením § 81 CSP naďalej, avšak už pod novým procesným označením ako intervenienti. Nakoľko úspech intervenienta sa odvíja od úspechu sporovej strany, na ktorej vystupuje a žalovaní boli v spore úspešní v celom rozsahu, súd priznal vedľajším účastníkom nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %.

8. Súd prvej inštancie opravným uznesením, č. k. 3C/25/2014-173 zo 7. októbra 2020 opravil I. výrok rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 3C/25/2014-160 zo 7. októbra 2020 v časti dátumu narodenia dediča po nebohom žalovanom v 2. rade tak, že správne znie „... a W. O., K.. XX.XX.XXXX ...“.

9. Proti rozsudku (s výnimkou časti výroku vzťahujúceho sa na žalovaného v 3. rade (teraz v 5. rade)) podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V nadväznosti na to konštatoval, že žalobou si uplatnil nárok voči žalovaným, ktorých záväzok voči nemu je solidárnym záväzkom, pričom každý zo žalovaných tvorí samostatné spoločenstvo, v dôsledku čoho voči každému zo žalovaných si môže uplatniť svoj nárok samostatne, prípadne sa rozhodnúť, že si svoj nárok uplatní len voči niektorému z nich. Ak teda rozhodne súd proti všetkým žalovaným jedným rozhodnutím, nemusí sa rozhodnutie vzťahovať na všetkých rovnako. Súd prvej inštancie 31. marca 2014 vydal platobný rozkaz č. k. 7Ro/87/2014-37, ktorým zaviazal všetkých žalovaných na zaplatenie celej uplatnenej sumy. Tento platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť len žalovanému v 1. rade, žalovanému v 2. rade (X. O.) a žalovanému v 3. rade (X. Y.) bol riadne doručený. Dokonca podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku žalovaný v 3. rade (X. Y.) podal v zákonom stanovenej lehote odpor proti platobnému rozkazu. Z toho teda jednoznačne vyplýva, že v zmysle ustanovenia § 174 ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 91 ods. 1 OSP platobný rozkaz voči žalovanému v 2. rade (X. O.) nadobudol právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odporu. Nakoľko žalovaní tvorili samostatné spoločenstvo súd nielenže v priamom rozpore s ustanovením § 159 ods. 3 OSP uznesením, sp. zn. 3C/25/2014 z 25. júna 2014 zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu napriek tomu, že v čase vydania tohto uznesenia bol tento platobný rozkaz voči žalovanému v 2. rade (X. O.) už právoplatný, ale tým, že opätovne rozhodol už v právoplatne rozhodnutej veci, porušil aj základný princíp právnej istoty. Pre úplnosť dodáva, že v uznesení o zrušení platobného rozkazu je ako dôvod zrušenia platobného rozkazu uvedené, že žalovanému v 1. rade (X. F.) nebolo možné doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk. Avšak v odseku 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd uviedol, že platobný rozkaz zrušil, pretože ho nebolo možné doručiť žalovanému v 2. rade (X. O.). Z toho je zrejmé, že platobný rozkaz nebol doručený len jednému zo žalovaných a voči druhému je platobný rozkaz právoplatný. Keďže z dostupných podkladov z objektívnych dôvodov nemôže posúdiť, ktorému zo žalovaných bol platobný rozkaz riadne doručený a prekážka právoplatne rozhodnutej veci je prekážkou, ktorú je konajúci súd povinný z úradnej povinnosti skúmať počas celého konania, zdvorilo žiada odvolací súd, aby posúdil, ktorému zo žalovaných v 1. a 2. rade (X. O. a X. Y.) bol platobný

rozkaz riadne doručený a vyhodnotil, voči ktorému z nich už bolo v tejto veci právoplatne rozhodnuté. Vo vzťahu k výroku, ktorým súd priznal nárok na náhradu trov konania občianskym združeniam zdôraznil, že súd rozhodoval za účinnosti Civilného sporového poriadku, a preto nebol oprávnený týmto subjektom, ktoré neboli stranami sporu, v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP priznať nárok na náhradu trov konania voči nemu. Vzhľadom na to, že združenie nie je subjektom, ktorému môže byť náhrada trov konania priznaná, súd mal podľa jeho názoru o uplatnených trovách konania združenia rozhodnúť tak, že nárok na náhradu trov konania mu nepriznáva. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že rozsudok v napadnutom rozsahu zrušuje, resp. aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania na sumu 469,45 eur.

10. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 3. rade (X. O.), ktorý uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie v plnom rozsahu súhlasí. S danou vecou nemajú on, ani jeho súrodenci (žalovaní v 2. a 4. rade) nič spoločné a navyše z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že to bol práve žalobca, ktorý žiadal konanie voči jeho otcovi (žalovanému v 2. rade X. O.) zastaviť. Preto nerozumie, prečo súd s ním a s jeho súrodencami vo veci koná. Ako laik odvolaniu žalobcu nerozumie, a preto trvá na svojich doterajších vyjadreniach.

11. Žalovaní v 1., 2., 4. a 5. rade sa k odvolaniu žalobcu v súdom určenej lehote písomne nevyjadrili.

12. K vyjadreniu žalovaného v 3. rade sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní a navrhuje, aby mu konajúci súd v plnom rozsahu vyhovel. Na základe uvedených skutočností žalobca opätovne navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že rozsudok v napadnutom rozsahu zrušuje, resp. aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaní v 1., 2., 4. a 5. rade sa k vyjadreniu žalovaného v 3. rade v súdom určenej lehote písomne nevyjadrili.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

18. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že záväzok žalovaných voči nemu je solidárnym záväzkom a každý zo žalovaných tvorí samostatné spoločenstvo, v dôsledku čoho voči každému zo žalovaných si môže uplatniť svoj nárok samostatne, prípadne sa rozhodnúť, že si svoj nárok uplatní len voči niektorému z nich. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že z obsahu súdneho spisu má preukázané, že platobný rozkaz súdu prvej inštancie, č. k. 7Ro/87/2014-37 z 31. marca 2014 bol žalovanému v 2. rade (X. O.), ako aj žalovanému v 3. rade (X. Y.) doručený do vlastných rúk 4. apríla 2014. Proti

platobnému rozkazu podal žalovaný v 3. rade (X. Y.) včas (15. apríla 2014) odpor. Súd uznesením, č. k. 3C/25/2014-59 z 25. júna 2014 zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 7Ro/87/2014-37 z 31. marca 2014 z dôvodu, že ho nebolo možné doručiť žalovanému v 1. rade do vlastných rúk. Proti uzneseniu, ktorým súd platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil, žalobca odvolanie nepodal.

19. Za týchto okolností mal byť platobný rozkaz vo vzťahu k žalovanému v 1. rade zrušený z dôvodu, že platobný rozkaz mu nebolo možné doručiť do vlastných rúk a vo vzťahu k žalovanému v 3. rade (X. Y.) zrušený z dôvodu, že včas podal odpor s vecným odôvodnením. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade (X. O.), ktorému bol platobný rozkaz doručený do vlastných rúk a ktorý proti platobnému rozkazu odpor nepodal, mal platobný rozkaz nadobudnúť právoplatnosť. V danej veci však nielenže voči uzneseniu súdu prvej inštancie, č. k. 3C/25/2014-59 z 25. júna 2014, ktorým bol platobný rozkaz zrušený, žalobca odvolanie nepodal, ale žalobca ani aktívnu vecnú legitímáciu nemal, v dôsledku čoho nemohol platobný rozkaz voči žalovanému v 2. rade nadobudnúť právoplatnosť (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 433/2014-10 z 24. júla 2014).

20. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

21. Ak žalobca trval na tom, že súd o trovách konania občianskych združení rozhodoval za účinnosti Civilného sporového poriadku, a preto nebol oprávnený týmto subjektom, ktoré neboli stranami sporu, v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP priznať nárok na náhradu trov konania voči nemu, odvolací súd konštatuje, že obe občianske združenia ako vedľajší účastníci pristúpili do konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ oznámením o vstupe z 27. mája 2014 a VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV oznámením o vstupe z 2. septembra 2014. Keďže subjekt, s ktorým súd do 30. júna 2016 konal ako s vedľajším účastníkom konania, po 1. júli 2016 viac v konaní ako vedľajší účastník konania vystupovať nemohol a jeho postavenie ako vedľajšieho účastníka konania k 30. júnu 2016 zaniklo, o jeho ďalšom postavení v konaní bolo nevyhnutné vždy rozhodnúť. Tento subjekt mohol po 1. júli 2016 vystupovať v konaní ako osobitný subjekt v súlade s ustanovením § 95 CSP (do konania mohol byť pribratý na základe rozhodnutia súdu, ak s tým strana súhlasí) alebo ako všeobecný zástupca v súlade s ustanovením § 89 CSP. V tomto konaní však zanikla účasť vedľajších účastníkov 30. júna 2016 a po tomto dni neboli do konania rozhodnutím súdu prvej inštancie v zmysle citovaných zákonných ustanovení pribraté, a preto mali nárok na náhradu trov konania, ktoré im vznikli do 30. júna 2016. S ohľadom na skorší zánik účasti vedľajších účastníkov v tomto konaní, odvolací súd poznamenáva, že tieto občianske združenia spolu s právnym zástupcom jedného z nich uviedol v záhlaví tohto rozhodnutia v zátvorke len preto, aby bolo z tohto rozhodnutia zrejme, prečo sa súd prvej inštancie, ako aj odvolateľ týmito subjektmi zaoberali.

22. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie vo výroku o trovách konania opomenul uviesť voči komu majú žalovaní v 1. a 3. rade (žalovaní v 1. a 5. rade), ako aj vedľajší účastníci nárok na zaplatenie náhrady trov konania. Túto chybu odvolací súd považuje za zrejmu nesprávnosť, ktorú je potrebné podľa § 224 CSP opraviť.

23. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, ktorým však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnili. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto

vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).